

Embedshandlinger og hidtil privat Paatale undergivne, fremtidig skulde paakendes af Landsretten med Nævninger. Behandlingsmaaden skulde være den, som er foreskrevet for Behandling af offentlige Sager; medens derimod den, der anlægger den, ikke skulde have det Beneficium at være fri for Retsafgifter. Altsaa den, der anlægger Sag — som Regel vil det være en Embedsmand — skulde betale Retsafgifter som i en Privatsag; men den, som sigtedes for Forseelsen — i dette Tilfælde altsaa Redaktionen af Bladet — skulde ikke undvære det Værn mod en urigtig Opfattelse af hans Forseelse, som ligger i Anvendelsen af Nævninger. — Jeg anser dette Spørgsmaal for ret vigtigt, egentlig talt blandt Hovedpunkterne ved Strafferetsplejen, og jeg vil meget henstille, at man under den videre Behandling vil tage dette vel under Overvejelse. Det skulde glæde mig, om Tinget maatte kunne enes med den højtærede Minister om Optagelse af Bestemmelser, der kunde virke til, at den Mangel, som jeg her ser, kunde blive afhjulpen.

I Tankeforbindelse dermed vil jeg ogsaa nævne, at der er en anden Art af Sager, som hidtil have været undergivne privat Paatale, men som der er al Anledning til at lade blive undergivne offentlig Paatale; det er Æresfornærmelser fremsatte i navnløse eller med urigtigt Navn undertegnede Skrivelser til den, som vedkommende agter at fornærme. Sagen er jo den, at det næsten er umuligt for den private med de Midler, den private Retsfølgning stiller til hans Raadighed, at udfinde, hvem det er, der saaledes begaar en efter Loven strafbar Forseelse mod ham. Han staar næsten altid fuldstændig værgeløs. Da nu denne Forseelse har en noget anden Karakter end den mere aabne mundtlige eller under eget Navn at fornærme en anden, kunde der være god Føje til at henlægge deslige Sager under offentlig Retsfølgning, der giver den eneste Mulighed for at udfinde Lovovertræderne.

Jeg har allerede ved det foregaaende Lovforslag omtalt, at Kommissionen havde indført det ny, at en Dødsdom skal have en vis Adgang til at rette i sin Dom. Dette kommer igen i det foreliggende Lovforslag, nemlig i dets § 97. Jeg kan ikke se Goderne derved, saaledes som jeg tillod mig at nævne, og jeg maa tilføje, at naar Kommissionen tillægger det særlig Vægt, at de to Dele af denne Paragraf adskilles som to Stykker i Modsætning til, hvad der foreslaas i den borgerlige Retspleje, bliver

det mig tilmed ganske uklart, hvad der hermed menes. — Ved de foregaaende Lovforslag, navnlig ved det første om Doms-magtens Ordning, er det af flere ærede Medlemmer gentagne Gange blevet bragt paa Tale, hvorvidt Forslaget i tilstrækkelig Grad værner Privatmænd mod uberettigede eller i alt Fald med mindre lykkelig Haand iværksatte Anholdelser og Fængsling Lovforslagets Bestemmelser forekomme mig saa betryggende, som de nogenlunde kunne være, og jeg ser egentlig ikke, at der er nogen overordentlig stor Forskel i Virkningen af det; Kommissionen og Regeringen have foreslaaet, og af det, Kommissionens Mindretal har foreslaaet. Ved første Øjekast ser man ganske vist nogen Forskel i Affattelserne, men ved at gennemtænke det, faar jeg ikke det Indtryk, at der praktisk vil være nogen meget stor Forskel. Jeg vil ikke have videre Betænkelighed ved at gaa med til det, som Kommissionens Mindretal foreslaar, men jeg tror, at Lovforslaget, som det foreligger, omtrent giver lige saa megen Garanti.

Det foreliggende Lovforslag har et Institut, som vi i de foregaaende Aar have behandlet i et særskilt Lovforslag, nemlig det ny om Forelæg af Bøder, hvilket Udtryk er kommet fra Norge. Jeg maa sige i Overensstemmelse med min Mening, da Forslaget forelaa i særskilt Lovforslag, at dette Institut ikke tiltaler mig, thi det er og bliver et Indgreb af Politimesteren paa et rent Domsomraade. Det kan være nemt, og det kunde befri saavel Autoriteter som private i mange Tilfælde for en Del Ulejlighed. Men det kan sikkert ogsaa føre til Misbrug og medføre mange Ulemper. Vil man have denne Udenretsafgørelse af Bødesager ordnet ved Lovregler, saa tror jeg nok, at man der skal benytte Dommere og ikke Politimestre, og der vil neppe være noget i Vejen for, at man tilvejebringer praktiske Regler for, at denne Forelæg-gelse, om man vil kalde den saa, kan udgaa fra Dommeren i Stedet for fra Politimesteren. Hvis vi maatte enes om, at der kommer en lille Kommuneret, som tager sig af smaa offentlige Sager, af den Slags Sager, som vi hidtil have kaldet offentlige Politisager, vil der for Resten her være det bedste Afløb for den Slags Sager; saa at man ikke i dem behøver et saadant Forelæg.

I en følgende Paragraf, Lovforslagets § 387, finder man den gamle velkendte Bestemmelse, at en Dødsdom, for at kunne blive udført, skal forelægges for Hans Maje-stæt Kongen. Er det egentlig talt rigtigt, og